

[Lenger]

den har der været et professorat, hvorunder der er foregået AIDS-forskning, og så har AIDS-forskningen udgjort en del af grundforskningen. Men alt i alt har det været en fornærmende lille indsats indtil nu.

Så kommer undervisningsministeren nu og siger, at der vil blive afsat yderligere 6 mill. kr., og det vil jeg gerne sige tak for. Jeg synes, det er en form for resultat af et forslag, vi har været med til at fremsætte. Ministeren kan selvfølgelig sige, at det ikke har noget med det at gøre, og det er sådan set også lige meget; jeg synes, det er positivt at høre, at der nu vil blive afsat 6 mill. kr. til den videre forskning.

Så langt, så godt. Herefter mener jeg, at vi under det kommende udvalgsarbejde skal få belyst, hvad der er tilbage af projekter, der ikke kan gives støtte til, og også få belyst, hvilke af de forslag til projekter, vi nævner i bemærkningerne til forslaget, der vil kunne gennemføres, og hvilke der ikke vil kunne. Det må være på den måde, vi skal vurdere, om dette beløb er tilstrækkeligt eller ej. Jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt, og minder om, at professor Faber for 3-4 måneder siden sagde, at der var behov for 30 mill. kr. her og nu. Det synes jeg vi skal få undersøgt nærmere i udvalget.

Jeg er glad for, at især den konservative ordfører fastslår, at der ikke er tale om noget endeligt beløb. Jeg synes, det er rart at få det udtrykt så kontant, fordi det har været vanskeligt at trænge igennem med synspunkter om penge til AIDS, fordi vi hele tiden har været afhængige af, hvad de radikale har ment, og de radikale har optrådt som en høne foran et cykelhjul. Sådan én er det svært at danse med, og det har også sat sit præg på den hidtidige bevillingspraksis på området. Derfor synes jeg, det er rart at høre ret kontante udtalelser fra den konservative ordfører i det mindste.

Noget af det, som har været kritisabelt i den hidtidige forskning, er f.eks. udtrykt af Bo Hofmann, som understreger, at man som forsker må bruge alt for megen tid på ansøgninger, og det er indlysende, at vi får ikke gavn af vores forskere, hvis de skal bruge tiden på at skrive ansøgninger. Eller som Henrik Zoffmann udtalte til Ekstra Bladet den 2. april 1986: »Det har været et slagsmål om hver eneste krone, man har skullet bruge.« Sådanne ting er selvfølgelig helt uaccep-

table. Det burde være en selvfølge, det burde være et krav, vi stillede til vore forskere, at de brugte deres viden og ekspertise på dette vigtige område, og Danmark har faktisk mange virkelig dygtige forskere i international klasse på dette område.

Vi nævnte i bemærkningerne, hvad det er for områder, vi synes er vigtige at forske i, det skal jeg ikke stå og gentage her, men hvis jeg skal trække noget frem, er det selvfølgelig det, at målet må være helbredelse, behandling, vaccine. Men indtil da er der nok at forske i alligevel, fordi det jo også er vigtigt at holde så mange AIDS-patienter i live som overhovedet muligt med henblik på, at der en dag kommer en helbredelsesmulighed.

Også spørgsmålet om informationskampagnens effektivitet er det vigtigt at forske i, fordi vi faktisk ikke har nogen erfaringer med den form for informationskampagne. Det er vigtigt at vide, om den virker eller den ikke virker.

Jeg vil godt til slut følge undervisningsministerens opfordring til at betragte spørgsmålet om bevillinger til AIDS-forskning med en vis proportionssans. Proportionssans vil bl.a. sige, at man sammenligner det ene tal med noget andet. Med de 6 mill. kr., undervisningsministeren nu bebuder, kan jeg ved lidt hurtig hovedregning regne ud, at man alt i alt fra statens side har brugt 26 mill. kr. på AIDS-bekæmpelse. Hvis vi skal se det med proportionssans og måske sammenligne det med noget andet, så vil jeg oplyse, at under mund- og klovsygeepidemien i 1982-83 brugte staten 33,3 mill. kr. Fem år efter, at det første AIDS-tilfælde kom, er der altså endnu ikke fra statens side brugt lige så meget på bekæmpelse af AIDS, som der i sin tid blev brugt på mund- og klovsyge. Det er også en form for proportion at se bevillingen i. Det kan selvfølgelig skyldes, at mund- og klovsygen er en trussel mod vor landbrugsekspert. Det kan man trods alt ikke sige om AIDS.

Poulsgaard (FP):

Lad det være sagt med det samme, at det parti, jeg tilhører, ikke ligefrem er berømt for at rutte med statens midler, men her er der et område, hvor vi simpelt hen ikke har råd til at spare, og jeg er enig med hr. Lenger i, at her skal der bruges flere penge.